

Pakutuvėnuose gyvena tie, kurie ieško Dievo

(Pabaiga. Pradžia Nr. 77)

Malda ir darbas gelbsti nuo pagundų

Krikščioniškoji bendruomenė turi 50 hektarų žemės, kurią įsipareigojo saugoti. Tik 11 hektarų dirba. Daugiausiai augina javus, bulves ir įvairias daržoves. Žemę padeda apdirbti ūkininkas, kuriam bendruomenės nariai patikėjo vokiečių padovanotą traktorių. Daržius ravi visi, net ir į svečius atvykę žmonės sėdosi padirbėti laukuose. Gausiausias stalas būna rudenį, kai nuimamas derlius. Neturėdami daržovių saugyklos, pustelninkai skuba viską suvalgyti. Gūdžiausios dienos — žiema. Tik skautai, nepaisydami šalčių, užsuka į Pakutuvėnus, kiti šį kampeį pamiršta, prisimindami tik per katalikiškas šventes. Bendruomenė gyvena tik iš savo darbo, žmonių aukų ir tėvo Gedimino, kuris per mišias, aukojamas Pakutuvėnų bažnyčioje, gautas lėšas atiduoda jaunuoliams. Be to, sesuo Jolanta kompiuteriu dirba Pranciškonų vienuolyne ir už tai gautą atlyginimą skiria bendruomenės narių poreikiams.

Anot Jolantos, būna tokių dienų, kai nieko, išskyrus miežinių miltų, nebelieka. Tenka drauge su šunimis Efriu, Amsiuku, Kate, ožkomis stiprintis vien miežine koše. Tačiau Dievas pasiūnčia kokį geradarį, kuris nors bulvių, duonos atgabena. Jei tokio nesulaukia, eina pas artimiausią už poros kilometrų gyvenanti ūki-

nuo bado. Taigi jauna ūkininko šeima gerai sutaria su bendruomenės nariais ir, kai tenka kur nors išvykti, jiems net ūkio darbus bei namus patiki.

Bendruomenės nariai, prisimindami ankstesnius metus, vadina juos "anuo gyvenimu". Dabar jiems egzistuoja kitas laiko matas. Varpo dūžiai keturis kartus per dieną kviečia melstis bažnyčioje, du kartus valgyti, o likusį laiką skiria kasdieniams darbams. Dažnam iš jų "aname gyvenime" neteko dirbti kaimiškų darbų, todėl visko reikėjo išmokti. "Mes visi — buvę miestiečiai. Anksčiau brolis Andrius rūpinosi gyvuliais. Jis domėjosi triušininkyste, skaitė knygas. Visą šimtą triušių buvo užveisęs", — pasakojo sesuo Jolanta. Jam išvykus į kunigų seminariją, ūkiu pradėjo rūpintis brolis Virgis. Jo molinuką saugo visų numylėtinis šuo Efris, šalia tvartelio ganosi keturios ožkos. Trys melžiamos. Brolis Virgis sakė, kad ožką išmokė pamelžti kaimiečiai, jie, reikalui prispyrus, ir ožį atvedė bei paaiškino, kaip suteikti pagalbą atsivedant ožiukus. Ožkas, triušius, vištas, šuniukus ir katę žmonės padovanojo, kad pustelninkams linksniau būtų gyventi.

Nuolatiniai bendruomenės nariai įsikūrę kapinaitėse stovinčioje kopyčioje. Ant kuklių gultų, šalia karsito, poilsui gula ir laikinai užklydę vyrai. Sesuo Jolanta atvažiavusi gyvena viename, o dabar ji nakvoja

taip pat gali apnakvodinti dar keletą mergaičių arba su mažais vaikais atvykusią šeimą. Sekmadieniais, kai į bažnyčią renkasi maldininkai, mergina neužsuka į savo buveinę. Zakristijoje įsikuria tėvas Gediminas.

Jis čia klauso išpažinčių, bendrauja su tikinčiais, pasiruošia šv. Mišioms.

Sesuo Jolanta prisipažino, jog tik ji vienintelė turi užrakinamą kampeį, kad vaikinukai be reikalo nesmalsautų, taip pat užrakina spintelę su bendruomenės dokumentais, o kitos durys atviros. Bet kuriuo paros metu užklydęs prašalaitis gali prisiglausti po bendruomenės stogu. Nakvoti galima bet kur. "Čia tiek daug visko, ko man nereikia", — teigė Jolanta, neprisimindama atvejo, jog kas nors ką nors būtų paėmęs.

Gultai — tvartelyje, konteineriye ir net virtuvėje. Norintieji atsiskirti nuo žmonių gali užsidaryti rengiamo Kryžių kalno kopytėlėje. Ten stovi žvakė, maldynas ir medinis gultas.

Kaip pasakojo sesuo Jolanta, daugiausiai juos remia tikintys užsienio lietuviai, nes iš Lietuvoje vykdomų programų jie lėšų nėra gavę. Tik lietuvių katalikų religinės šalpos dėka jiems 1996 metais buvo nutiesta elektros linija. Kol kas elektra yra

Čia molinėje lūšneleje gyvena atsiskyrėliai

į bažnyčią. Pasak Jolantos, tik tai tyričiausieji išsilaiko bendruomenėje, kur ypač sunkus gyvenimas žiema. Mėgstamiausia visų vieta — virtuvė. Kartais ji tampa vos ne klausykla, nes čia pustelninkai mėgsta atvirai pasikalbėti. Nakvoja įprastose vietose. Kiekvienas į savo guolį nešasi įkaitintą ant krosnies akmenį. Kuo karštesnis, tuo geriau, o kad nenusiviltų rankų — nešasi suvynioję į skudurą. Kol apšyla, akmenį ridinėja po antklode — šildosi kojas, nugarą, rankas. Dažnai per šalčius nešildomoje zakristijoje net batai prie grindų prišąla, o kartą pro durų apačią, kurią pamiršo užkimsinti, tiek pripustė, kad sesuo Jolanta pabudo sniego pusnyje. Ryte visi skuba į virtuvę. Virš krosnies varvekliai kabo, ir pusryčių belaukdami prie neataušusio akmens rankas šildosi.

Visais metų laikais jaunuoliai prausiasi Minijoje, žiemą kertasi eketes. Kai kada maudosi kubiluose. "Prisipilame šilto vandens ir periamės prašalaitis žuikėdama"

Jolanta, nuvažiavusi į Kretingą pas drauges, pasilepina vonioje, nes jai nepatogu kartu su vaikiniais maudytis.

Bendruomenės senbūviai užsigrūdinę ir neserga. "Jei kokia negalia, įsiriteni įkaitintą akmenį į lovą, išgeri ožkos pieno su vietinių gyventojų paaukotu medumi, arbatos iš liepžiedžių ar kitų žolelių, kurių prisirenkame ir prisidžioviname per vasarą. Turime ir aspirino, analgino, bet stengiamės nenaudoti medikamentų, nebent duodame svečiams, kuriems susirgus greitąją pagalbą tenka kvieisti", — pasakojo Jolanta.

"Aplinką reikia vertinti tokią, kokia ji yra", — įsitikino mergina, besimokydama Kretingoje, todėl tiek ji, tiek kiti bendruomenės nariai nesisieloja dėl nepatogumų. Ji sakė, jėg niekada nenaudoja papuošalų, kosmetikos, nes šioje vietoje taip išsipusčiusi atrodytų juokingai.

(Nukelta į 4 psl.)

(Atkelta iš 3 psl.)

Viešpats siunčia sunkumus ir linksmynes

Ne toks jau niūrus pustelnink gyvenimas Pakutuvėnuose, kai iš pirmo žvilgsnio atrodo. Krikščioniškos bendruomenės narių dažnai aplanko skautai, kurie stengia vakarones prie laužo, šeimų stovyklose taip pat netrūksta linksmynių, pramogų. Į stovyklas susirenka bendruomenės narių artimieji, draugai. Kasmet atvykstanti brolio Dariaus mama organizuoja gobeleno ir siuvinėjimo meno kursus. Bendruomenės nariai švenčia gimtadienius ir katalikiškas šventes. Nors mylėtis Pakutuvėnuose regula draudžia, tačiau čia žmonės ir susipažįsta, ir įsimyli.

Pernai vasarą Pakutuvėnuose susipažinę Egidijus ir Atilija neseniai susituokė. Jų santuoką Rieta ve palaimino tėvas Gediminas. Prieš mėnesį Pakutuvėnuose tuokėsi ir net vestuvės šventė bendruomenėje susitikę, Telšių aukštesniąją taikomosios dailės mokyklą baigusi Rima ir buvęs brolis pranciškonas Rimas.

Jaunuolių vestuvių pokylis vyko palapinėje. Jame dalyvavę draugai, Kretingos jaunimas ir artimieji buvo labai patenkinti. Kaip sakė sesuo Jolanta, vestuvių vakarienėje jaunimas tarsis apsikeitė kūryba, visi viename būryje jautėsi gerais draugais. Krikščioniškos muzikos jaunimo grupės "Bitė" ir "Šulinys" iš Kretingos keitė giesmes ir eilės. Ant stalo netrūko gardžių valgių, už jaunųjų sėkmę kėlė vyno ir šampano taures. Giminaičiai kepė šašlykus. Pokylis tęsėsi iki paryčių. Susituokę jaunuoliai dabar gyvena Kretingoje. Sesuo Jolanta stebėjosi, kad tuos žmones suvedęs Dievas ir toliau padeda gyventi. Sutuoktiniai nieko neturėję, dabar tikri turtuoliai. Turi butą, o viską, ko reikia, padovanojo draugai ir giminės. Anot sesers Jolantos, bendruomenės narių santuoka parodo, jog pats Viešpats pasirūpina žmogumi.

Tuo ne kartą įsitikino ir pati Jolanta. Kartą lopydama iš skalbyklos parvežtą patalynę, išsigando, jog pirštai pražiurs nuo adatos. Po dienos vokiečiai atvežė siuvamąją mašiną. Pradėjusi megzti kojines, suprato, jog nebaigs, nes tirpte ištirpo kamuoliukas siūlų. Netikėtai viena kaimietė atnešė siūlų, ir mergina galėjo visiems šiltas kojines numegzti. Būna, kad ryte nėra ko dėti burton, o vakare jau koks kaimietis ar kitas prašalaitis atgabena maisto. Sesuo Jolanta nežino kiek dar gyvens bendruomenėje. "Gyvenu šia diena. Čia draustinis. Atvažiuos kas nors iš ministerijos ir išvarys", — įsitikinusi Jolanta, visus maloniai sutinkanti ir visus, išvykstančius iš Pakutuvėnų bendruomenės, palydėdama kryžiaus ženklų.

Danutė Jackutė